

دق الباب مسجد در ورود به ربیع الاول؛ خرافه یا واقعیت؟!

۲۲ آذر ۱۳۹۴ ساعت ۱۸:۰۴

طبیعی است که وقتی ماه صفر و ایام عزاداری اهل بیت (ع) به پایان می رسد مومنان احساس خوشحالی بیشتری دارند اما...

با توجه به آنکه بعضا دیده می شود عده ای بر اثر رواج سنتی خرافه در نخستین شب از ماه ربیع الاول به در مساجد رفته و به زعم خود با تبریک گفتن به پیامبر اعظم (ص) بابت به اتمام رسیدن ماه صفر، درصدد طلب حوائج خود هستند، با حجت الاسلام والمسلمین حسن اسداللهی سلطان آبادی، کارشناس کلام و مشاور آستان قدس رضوی درباره سندیت این مسئله و دلایل رد و نفی آن به گفت و گو پرداخته ایم که مشروح آن از نظرتان می گذرد:

بعضا دیده می شود عده ای در نخستین شب از ماه ربیع الاول به در هفت مسجد رفته و اتمام ماه صفر را به پیامبر (ص) تبریک می گویند، آیا این مسئله سندیت و اعتبار دینی روایی دارد یا خیر؟!

طبیعی است که وقتی ماه صفر و ایام عزاداری اهل بیت (ع) به پایان می رسد مومنان احساس خوشحالی بیشتری دارند؛ اما نباید این خوشحالی سبب آن شود که ما اعمالی خرافی انجام دهیم که سند دینی روایی ندارد، برای مثال در شب نخست ماه ربیع الاول به مسجد رفته و دق الباب کنیم و به پیامبر (ص) تبریک بگوییم!

متأسفانه در این باره به روایتی استناد می شود که پیامبر (ص) فرموده اند: "هر کس پایان ماه صفر را به من بشارت دهد، بهشت بر او واجب می شود"

این روایت از نظر سندیت ضعیف است و جالب آنکه اصلا ما روایتی نداریم که رفتن به در هفت مسجد و دق الباب کردن آنها را توصیه کرده باشد و حتی این روایت ضعیف السند هم که به آن اشاره شد، تبریک را مخصوص پیامبر (ص) می داند نه سایر مومنان و با رفتن به در مسجد.

برخی می گویند حتی اگر چنین روایتی نباشد مگر رفتن به در مسجد بد است؟!، در پاسخ به چنین تعبیری درباره عواقب سوء ورود بدعت ها به دایره دین چه توضیحی وجود دارد؟

ورود چنین بدعت هایی در دین آسیب های فراوانی دارد و باعث اخلال در کار مومنان می شود؛ برای مثال مومنان، بسیاری از کارهای خود را در ماه صفر تعطیل کرده و به آینده موکول می کنند در حالی که نه سندی در این باره داریم نه توصیه ای از اهل بیت (ع)، در نتیجه چنین اقداماتی اشتباه و غلط است.

باید توجه داشت خلق و ترویج این بدعت ها و خرافات باعث می شود افرادی که به اسلام و تشیع گرایش یافته اند با دیدن چنین خرافاتی تمایلشان را به دین از دست داده و دیگر رغبتی نشان ندهند.

فراتر از آن متاسفانه دیده می شود که ایجاد بدعت ها و خرافات، حتی خود مومنان و شیعیان را نیز از دین گریزان می کند!

و یا در برخی افراد دیده می شود گاهی دهه های مختلف و پشت سر هم از خود می تراشند و جامعه را به سمتی سوق می دهند که باعث دین گریزی و آسیب رسیدن حتی به اصل مراسم عزاداری می شود.

بنابراین، توصیه این است که آنگونه عزاداری و مراسم اهل بیت (ع) را برپا کنند که ائمه (ع) خود دستور داده اند، چراکه افراط و تفریط در این مسئله آسیب های فراوانی دارد.

برای مثال یکی از جدی ترین این آسیب ها این است که باعث می شود مردم کم کم به اصل دین شک کنند و کل دین را خرافه بپندارند که این بسیار خطرناک است.

آیا صرف دینداری های افراطی و عدم عقلانیت ها در تولی و تبری، خلق و رواج چنین خرافاتی را سبب می شود یا دست های پنهان و آگاه نیز عالمانه به این مسئله دامن می زند؟

این بدعت ها و خرافات انگیزه های مختلفی را در پشت خود پنهان کرده است، گاهی عشق بدون معرفت باعث می شود برخی افراد چنین کارهایی انجام دهند، در واقع شور بدون شعور باعث ایجاد بدعت ها در دین خواهد شد!

دوم دور شدن از علما و بزرگان و مراجع باعث ایجاد چنین بدعت هایی می شود یعنی افراد برداشت های سطحی و سلیقه های

خود را به اسم دین مطرح می کنند و این مسئله باعث انحراف و بدعت در دین می شود.

نکته بعدی اینکه که تعصبات بیجا نیز در این باره موثر است یعنی گاهی برخی بدعت ها از همین تعصبات بر می خیزد حتی گاهی دیده شده افراد از سر عناد و لجبازی با گروهی، دست به ایجاد بدعت ها می زنند.

البته در این میان نباید از دشمن خارجی نیز غافل شد چراکه یکی از عواملی که در ایجاد بدعت ها تاثیرگذار است همین هاینده که با نفوذ خود در میان مومنان بدعت هایی ایجاد می کنند تا غیرمستقیم به دین ضربه بزنند.

باید توجه داشت وقتی دشمن برای ایجاد داعش و گروه های تکفیری هزینه های بسیار می کند باید احتمال این مسئله را هم بدهیم که مبالغی هم در میان شیعیان خرج کند تا بدعت هایی را برای ضربه زدن به آن و زیر سوال بردن آموزه های اصیل و برحق آن ترویج شود.

ممکن است برخی بگویند ما برای حوائج خود و ارتباط با خدا متوسل به چنین کارهایی (رفتن به در مسجد و دق الباب کردن) می شویم، آیا چنین تعبیر و توجیهی، پذیرفتنی و مورد تایید اسلام است؟

بنابر آموزه های اسلام ما نباید به بهانه هدف مقدس راه های باطل را طی کنیم، اینکه بگوییم خرافه باعث تشویق مردم به دعا و ارتباط با خدا می شود و اگر مبارزه کنیم ممکن است مردم نسبت به دعا دل سرد شوند یعنی باور به این مسئله که هدف، وسیله را توجیه می کند! که اسلام چنین تفکری را نفی می کند.

دنبال کردن هدف صحیح باید از مسیر صحیح باشد و خوشبختانه ما روایات فراوانی درباره دعا داریم که می شود به آنها استناد کرد.

پس نباید باطل را وسیله رسیدن به هدف مقدس قرار دهیم چراکه این راه های باطل در نهایت به دین ضربه می زند و باعث سلب اعتماد مردم به دین می شود.

توصیه دین برای رفتن به درگاه الهی و طلب حوائج از خدای متعال چیست؟

وقتی به روایات مراجعه می کنیم، در می یابیم که برای دعا کردن آداب فراوانی در نظر گرفته اند، برای مثال توصیه شده است در ایام خاص بیشتر دعا کنید همچون شب های جمعه، روز عرفه، شب قدر، بعد از هر نماز و سحرها.

علاوه بر این، در روایات حتی درباره مکان دعا توصیه شده است مثل حرم ائمه (ع) و مکان های مقدس که احتمال اجابت دعا را افزایش می دهد.

همچنین، در نحوه دعا هم دستورالعمل های فراوانی داریم برای مثال برای اجابت دعا توصیه شده که به اهل بیت (ع) و اولیای الهی متوسل شویم و سفارش شده صدقه بدهیم و نذر کنیم و از دیگران بخواهیم برای ما دعا کنند.

بنابر روایات اهل بیت (ع) حتی برای چگونگی آغاز کردن دعا نیز سفارش داریم، مثل اینکه دعا را با ذکر صلوات و حمد و ستایش خدای متعال آغاز کنید و قبل از دعا خدا را با اسماء و صفات خاصی بخوانیم که مربوط به دعای ما است برای مثال اگر رزق می خواهیم او را با «یا رزاق» صدا کنیم و حتی آمده دعا را با صلوات به اتمام برسانیم.

بنابراین، از مجموع روایات استفاده می شود که برای اجابت دعا چند رکن اساسی را باید در نظر داشته باشیم: نخست تلاش و کوشش چراکه گاه افراد بدون تلاش و کوشش درصدد رسیدن به خواسته هایشان اند که در روایات متعدد از این نوع ادعیه منع و از آنها به آرزوهای خیالی تعبیر شده است.

باید توجه داشت در واقع دعا مانند باران است و تلاش و کوشش ما حکم بذر را دارد، طبیعی است اگر باران ببارد و بذری نباشد رویشی رخ نمی دهد!

علاوه بر این، دعاهای ما باید مخلصانه باشد و همه کاره را خدای متعال بدانیم و دل را فقط و فقط به او متصل کنیم (اینکه به اهل بیت (ع) متوسل می شویم در واقع آنها را واسطه درگاه الهی می کنیم).

نکته بعد اینکه برای اجابت دعا باید امید به اجابت داشت در روایات فراوان توصیه شده که دعاکننده امید به اجابت داشته باشد و مانند کسی باشد که حاجت را پشت در خانه اش می بیند!

همچنین، در روایات برای اجابت دعا توصیه شده که از گناهان خود استغفار کنید چنان که در دعای کمیل می خوانیم: «اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي تَحْبِسُ الدُّعَاءَ» و نیز توصیه شده اعمال مستحبی انجام دهیم همچون خدمت به خلق الله تا دعاهایمان به اجابت برسد.

و نهایتاً... با توجه به آنکه مردم متاسفانه بعضاً در بدعت ها و در برخی امور مربوط به دین مقلد یکدیگرند تا متفکر و تامل کننده

در چرایی و فلسفه و آثار آن! و امروز هم با استفاده از شبکه های اجتماعی برخی مسائل به اسم دین و در قالب پیام ها به سرعت منتشر می شود و ممکن است اذهان عمومی را تحت تاثیر خود قرار دهد، چه توصیه ای دارید؟

باید تابع اهل بیت (ع) باشیم و به دنبال سخنان مشکوک و رفتار مشکوک نرویم و هر پیامی که به دست ما می رسد را به دیگران منتقل نکنیم؛ در روایت است که از نشانه های دروغگو این است که هر کلامی را که می شنود، بدون تحقیق منتقل کند.

گاهی دیده می شود که پیامی از رفیقی معتبر به شخصی می رسد و چون او را قبول دارد آن را منتقل می کند، اما باید در نظر داشت علی رغم اعتبار شخصیت، هر کسی ممکن است اشتباه کند و پیامش سندیت نداشته باشد پس باید منشاء خبر را دریابیم و به منابع معتبر رجوع کنیم تا هر مطلبی بدون پشتوانه علمی روایی و تاریخی و در قالب خرافه منتشر نشود.

منبع: قدس آنلاین

آدرس مطلب :

<https://www.cafetariikh.com/news/۳۲۲۰۱/واقعت-یا-خرافه-الاول-ربيع-ورود-مسجد-الباب-د۱>